

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2MCdo/2/2014
Identifikačné číslo spisu:	1106203185
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1106203185.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne F. X., bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. Štefanom Haulíkom, advokátom v Bratislave, Jesenského 2, proti žalovaným 1/ D. B., bývajúcemu v B., 2/ D. B., bývajúcej v B., obaja zastúpení Advokátskou kanceláriou AKAK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Slowackého 56, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 11 C 14/2006, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. marca 2013 sp. zn. 9 Co 159/2012, 9 Co 337/2012 v časti výroku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 23. septembra 2011 č. k. 11 C 14/2006-341, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 21. marca 2013 sp. zn. 9 Co 159/2012, 9 Co 337/2012 v časti výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 23. septembra 2011 č. k. 11 C 14/2006-341 a vec vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Žalobou z 27. januára 2006 žalobkyňa žiadala Okresný súd Bratislava I určiť, že je výlučnou vlastníčkou pozemkov nachádzajúcich sa v katastrálnom území Q., vedených ako parcely registra C, parc. č. 3537/6 - záhrada vo výmere 876 m², parc. č. 3537/11 - záhrada vo výmere 403 m², parc. č. 3537/12 - zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 287 m², zapísaných na LV č. XXXX vedenom Katastrálnym úradom v B..

Okresný súd Bratislava I uznesením z 25. júla 2006 č. k. 11 C 14/2006-38 konanie zastavil. Právne vec posúdil v súlade s ustanovením § 103, § 104 ods. 1, § 159 ods. 3 O.s.p. Vecne mal za to, že žalobkyňa v konaní pred Okresným súdom Bratislava I vo veci vedenej pod sp. zn. 8 C 50/1998 žiadala návrhom z 5. mája 1998 o zrušenie kúpnopredajnej zmluvy uzavretej so žalovanými 9. apríla 1998, pričom predmetom kúpnopredajnej zmluvy boli nehnuteľnosti tvoriace predmet tohto konania tvrdiac, že zmluvu nepodpísala. Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 22. decembra 1998 č. k. 8 C 50/1998-38 určil na základe podaného protinávrhu žalovanými, že kúpnopredajná zmluva je platná a konanie o zrušenie kúpnopredajnej zmluvy zastavil. Na základe odvolania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 8 C 50/1998 z 22. decembra 1998 Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 11. júna 1999 sp. zn. 20 Co

102/1999 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, návrh žalobkyne na zrušenie zmluvy zamietol a výrok rozsudku o zastavení konania zrušil. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 3. septembra 1999. Ďalej mal za to, že prekážka právoplatne rozsúdenej veci rei iudicatea, patrí medzi podmienky konania, ku ktorým súd prihladne kedykoľvek za konania.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 12. februára 2007 sp. zn. 6 Co 382/2006 uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. h/, ods. 3 O.s.p.). V odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že v konaní vedenej pod sp. zn. 8 C 50/1998 predmetom konania bolo určenie platnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania. V prejednávacom súdnom konaní ide o určenie vlastníckeho práva, z čoho je nepochybné, že sa jedná o rozdielny právny dôvod, a to bez ohľadu na skutkový stav. Z tohto dôvodu sa nejedná o prekážku rozsúdenej veci podľa § 159 ods. 3 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 22. novembra 2007 sp. zn. 2 Cdo 123/2007 odmietol dovolanie žalovaných proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 12. februára 2007 sp. zn. 6 Co 382/2006. Dôvodom pre odmietnutie dovolania bola skutočnosť, že prípustnosť dovolania nevyplyvala z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., ale ani z § 237 O.s.p. Dovolací súd dospel k záveru, že v danej veci ide o dovolanie smerujúce proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré týmto opravným prostriedkom nemožno napadnúť.

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 23. septembra 2011 č. k. 11 C 14/2006-341 bolo určené, že výlučnou vlastníčkou pozemkov nachádzajúcich sa v katastrálnom území Q. vedených ako parcely registra C, parc. č. 3537/6 - záhrada vo výmere 876 m², parc. č. 3537/11 - záhrada vo výmere 403 m², parc. č. 3537/12 - zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 287 m², zapísaných na LV č. XXXX vedenom Katastrálnym úradom v B. je žalobkyňa. Žalovaní boli zaviazaní na náhradu trov konania vo výške 8 065,30 € k rukám právneho zástupcu žalobkyne do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Okresný súd mal za preukázané, že žalobkyňa nepodpísala kúpnu zmluvu so žalovanými. Podľa § 37 ods. 1, § 40 ods. 1 a 3 a § 46 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka mal za preukázané, že zmluva o prevode nehnuteľností bola podpísaná inou osobou ako žalobkyňou, z ktorého dôvodu rozhodol v o výrokovej časti rozsudku tak, že žalobkyňa je vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti. Súd v konaní prejudiciálne skúmal platnosť kúpnej zmluvy, pričom nebol viazaný rozsudkom Okresného súdu Bratislava I vo veci sp. zn. 8 C 50/1998.

Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd rozsudkom z 21. marca 2013 sp. zn. 9 Co 159/2012, 9 Co 337/2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Súčasne potvrdil napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo 16. novembra 2011 č. k. 11 C 14/2006-349, ktorým bol zamietnutý návrh žalobkyne na opravu výroku rozsudku súdu prvého stupňa. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa a aj s otázkou prejudiciality k otázke platnosti kúpnej zmluvy, keďže nebola daná viazanosť s predchádzajúcim rozhodnutím v konaní Okresného súdu Bratislava I vo veci sp. zn. 8 C 50/1998. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 12 Cz 12/87 a R 39/88, správne sa jedná o rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. p2 Cz 12/87 uverejnený pod č. R 39/88 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky podal 14. februára 2014 mimoriadne dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. marca 2013 sp. zn. 9 Co 159/2012, 9 Co 337/2012 v časti výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Navrhoval, aby uvedené rozhodnutie bolo v napadnutej časti zrušené a vec vrátená Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Podmienky podania mimoriadneho dovolania boli zisťované generálnym prokurátorom na základe podnetu žalovaných. Podľa názoru generálneho prokurátora, ak v občianskom súdnom konaní na Okresnom súde Bratislava I v konaní sp. zn. 8 C 50/1998 bola právoplatne určená platnosť kúpnej zmluvy o prevode vlastníctva pozemku zo žalobkyne na žalovaných, bola tým platne vyriešená prejudiciálna otázka platnosti zmluvy, ktorou bol Okresný súd Bratislava I v konaní sp. zn. 11 C 14/2006 viazaný. Z tohto dôvodu rozsudok odvolacieho súdu v časti potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Podanie mimoriadneho dovolania je odôvodnené podľa § 243e ods. 1 O.s.p., z dôvodu ochrany práv a právom chránených záujmov žalovaných.

Žalobkyňa žiadala mimoriadne dovolanie zamietnuť podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 1 O.s.p. Uviedla, že nie je možné s prihliadnutím na zásadu ústavne konformného výkladu právnych noriem akceptovať výklad § 159 ods. 2 O.s.p. uvedený v mimoriadnom dovolaní, teda bezpodmienečnú

viazanosť súdu takýmto rozhodnutím. Súd je predchádzajúcim právoplatným rozhodnutím súdu o otázke, ktorá je v novom konaní otázkou predbežnou, viazaný za predpokladu, ak v novom konaní sa vychádza z rovnakých skutkových okolností. Ak v novom konaní dôjde k zmene týchto skutkových okolností, následkom ktorých je spochybnenie správnosti a zákonnosti pôvodného rozhodnutia, súd nie je povinný z takéhoto rozhodnutia vychádzať, a môže si takúto predbežnú otázku - s prihliadnutím na nové skutkové zistenia a zmenený skutkový stav, vyriešiť samostatne. Podľa jej názoru generálny prokurátor nezdôvodnil, prečo si jeho podanie vyžaduje ochranu práv a zákonom chránených záujmov. Poukázala na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor) a rozhodovaciu prax ESĽP, v zmysle ktorej, ak už súd vydá súdne rozhodnutie, sudcovia by mali byť zdržanliví až odmietaví, pokiaľ ide o žiadosť generálneho prokurátora na znovu otvorenie procesu, pretože v kladnom prípade, by sa to mohlo posúdiť ako porušenie práva na spravodlivý proces a porušenie čl. 6 Dohovoru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že tento opravný prostriedok na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1 O.s.p.), podal generálny prokurátor včas (§ 243g O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 3 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie bolo podané dôvodne.

Generálny prokurátor ako dovolací dôvod uvádza, že konanie pred odvolacím súdom spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Nesprávnym právnym posúdením veci je pochybenie, omyl súdu pri aplikácii práva na zistené skutkové zistenia. Takýto omyl súdu spočíva v tom, že na zistený skutkový stav aplikoval nesprávnu právnu normu, aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Dovolacie dôvody pritom posudzuje nie len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale aj podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

V preskúmvanej veci odvolací súd svoje mimoriadnym dovolaním napadnuté rozhodnutie založil na tom, že predmetná kúpna zmluva je neplatná pre nedodržanie písomnej formy (absencia podpisu žalobkyne ako predávajúcej). Poukázal na dodržanie zásady „nemo plus ad alium transfere potest, quam ipse habet“ (nikto nemôže na druhého preniesť viac práva, ako sám má). Uviedol, že nejde o prekážku rozsúdenej veci podľa § 159 ods. 3 O.s.p. z dôvodu, že sa nejedná o ten istý nárok v súvislosti s konaním na Okresnom súde Bratislava I vo veci sp. zn. 8 C 50/1998, ale o dva rozdielne nároky vymedzené rozdielnymi žalobnými petiti. Nesúhlasil s názorom žalovaných, že súd v rámci posudzovania prejudiciálnej otázky ohľadom platnosti, resp. neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorá je základným predpokladom pre rozhodnutie vo veci samej, je viazaný rozhodnutím okresného súdu v konaní sp. zn. 8 C 50/1998 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 20 Co 102/1999. Tento názor, by platil, len v prípade nezmeneného skutkového stavu, čo nie je daný prípad.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p., odvolací súd sa zaoberal otázkou, či nejde o prípad, kedy by a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Vády uvedené v § 237 písm. a/, b/, c/, e/ až g/ neboli v mimoriadnom dovolaní namietané a v konaní nevyšli najavo.

Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní tvrdil, že rozhodnutím okresného súdu vo veci sp. zn. 8 C 50/1998 bola právoplatne vyriešená prejudiciálna otázka platnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania a okresný súd vo veci sp. zn. 11 C 14/2006 bol v tomto konaní viazaný právoplatným rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8 C 50/1998 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 20 Co 102/1999.

Podľa § 159 ods. 1 O.s.p. doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný.

Podľa § 159 ods. 2 O.s.p. výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány, ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého.

Podľa § 159 ods. 3 O.s.p. len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Predmetné ustanovenie určuje, že keď už bolo o veci právoplatne rozhodnuté, nemôže byť tá istá vec prejednávaná znova. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej (*rei iudicatae*) bráni opätovnému prejednaniu veci, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté. O rovnakú vec ide vtedy, ak v neskoršom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom bolo už v inom konaní právoplatne rozhodnuté, a týka sa rovnakého predmetu konania a rovnakých osôb. Záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia spôsobuje tzv. prekážku právoplatne rozhodnutej veci (*impedimentum rei iudicatae*), čo znamená, že o tej istej veci, o ktorej sa už právoplatne rozhodlo, nemožno rozhodovať opäť. Ide o procesné vyjadrenie ústavnoprávnej zásady *ne bis in idem*, teda nikdy nie dvakrát o tej istej veci. V zmysle konštantnej judikatúry ide o prekážku právoplatne rozhodnutej veci i v prípade, ak skutok vymedzený žalobou bol súdom posúdený inak, nesprávne či neúplne. Naopak o prekážku právoplatne rozhodnutej veci nejde v prípade, ak súd určitú otázku v konaní posúdi prejudiciálne. Prejudiciálna otázka a jej posúdenie nesmie byť nikdy poňaté do výroku súdneho rozhodnutia. Výrok súdneho rozhodnutia je jedinou časťou rozsudku, ktorá nadobúda právoplatnosť. Prejudiciálne posúdená otázka, ktorá sa prejavuje iba v odôvodnení rozsudku, nemôže tvoriť prekážku právoplatne rozhodnutej veci, čo nie je ale daný prípad, nakoľko právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8 C 50/1998 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Bratislava sp. zn. 20 Co 102/1999 bola určená kúpna zmluva uzatvorená medzi účastníkmi konania za platnú. Ústavný súd vo svojom náleze z 20. januára 2010 sp. zn. II. ÚS 349/09 konštatoval, že vzhľadom na zásadu prejudiciality vyplývajúcu z § 135 ods. 2 O.s.p., ako aj na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní podľa § 159 ods. 2 O.s.p. konajúci všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa a prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu. Pokiaľ pri riešení prejudiciálnej otázky zaujme odlišné stanovisko, je takýto jeho postup, resp. z neho vyplývajúci záver arbitrárny pre jednoznačný rozpor so zákonom.

V danom prípade generálny prokurátor Slovenskej republiky v mimoriadnom dovolaní tvrdil, že v konaní pred Okresným súdom Bratislava I vedenom pod sp. zn. 8 C 50/1998 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 20 Co 102/1999 bola vyriešená prejudiciálna otázka platnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi konania. Zistenie súdu v predošlom občianskom súdnom konaní o práve právoplatným rozsudkom neprejavuje sa iba negatívnym vymedzením, že o tej istej veci nemôže súd znova konať a rozhodovať, ale má aj ďalší aspekt, a to prejudicialita spájaná s právoplatným rozsudkom. Prejudicialitu je možné vo všeobecnosti chápať aj ako kauzálny vzťah medzi dvoma subjektívnymi právami, z ktorých jedno je podmienené druhým. Svoje miesto nachádza predovšetkým v prípadoch, kedy právoplatným rozhodnutím o veci sa vyriešila otázka, ktorá má zásadný význam pre ďalší spor a od jej posúdenia závisí rozhodnutie v tejto ďalšej veci. Prejudicialita vyjadruje aj skutočnosť, že v konaní o určitej veci sa vyskytuje relatívne samostatná otázka, ktorá bola predmetom právoplatne skončeného konania a má pre terajšie konanie určujúci význam.

Prekážka existencie právoplatného rozsudku o tej istej veci bráni neodstrániteľná podmienka konania tomu, aby sa súd mohol tou istou otázkou v ďalšom konaní zaoberať.

V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava pod sp. zn. 8 C 50/98 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 11. júna 1999 sp. zn. 20 Co 102/99 bolo preukázané a určené, že kúpna zmluva uzatvorená medzi účastníkmi konania ohľadne prevodu pozemkov nachádzajúcich sa v katastrálnom území Q., vedený ako parc. č. 3537/6 - záhrada o výmere 876 m², parc. č. 3537/11 - záhrada o výmere 403 m² a parc. č. 3537/12 m² - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 287 m², zapísané na LV č. XXXX vedenom Katastrálnym úradom v B. je platná. Dovolací súd poukazuje na odôvodnenie uvedeného rozsudku, kde na strane 7 súd uvádza „odvolací súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že spornú kúpnu zmluvu podpísala (tak ako aj zmluvu o sprostredkovaní) sama žalobkyňa osobne. Odvolací súd pritom poukazuje na zhodné tvrdenia žalovaných 1/ a 2/ a vypočutých svedkov, ale aj na správanie žalobkyne, ktorá preukázateľne manipulovala so svojím neplatným občianskym preukazom (červeným), ktorého číslo aj s pôvodným rodným číslom uviedla dokonca aj do návrhu na začatie konania. Aj z tohto tvrdenia vyplýva, že žalobkyňa používa a preukazuje sa občianskym preukazom s RČ XXXXXX/XXX“. V konaní na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 11 C 14/2006 sa žalobkyňa návrhom domáhala určenia neplatnosti z dôvodu, že zmluvu nepodpísala (absolútna

neplatnosť), ktorú skutočnosť tvrdila aj pri podaní návrhu na Okresný súd Bratislava I vo veci sp. zn. 8 C 50/98 spolu s tvrdením, že zmluva je neplatná z dôvodu vysokej kúpnej ceny (relatívna neplatnosť). Rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I vo veci sp. zn. 8 C 50/98 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 20 Co 102/99 bola vyriešená prejudiciálna otázka platnosti kúpnej zmluvy, ktorá musí byť záväzná aj pre ďalšie konanie medzi tými istými účastníkmi konania. Okresný súd Bratislava I rozhodnutím vo veci 11 C 14/2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave vo veci 9 Co 159/2012, 9 Co 337/2012 poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky 2 Cz 12/87 uverejnený pod č. R 39/88 Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, na základe ktorého judikátu nie je súd viazaný so skorším rozhodnutím. Predmetný judikát nie je možné použiť pre daný prípad z dôvodu, že v predmetnej veci bola zistená iná skutočnosť, ktorá nebola v dobe pôvodného konania a ktorá nemohla zakladať právny dôvod obnovy konania. Pre absolútnu neplatnosť právneho úkonu je charakteristické, že pôsobí ex tunc, t. j. od začiatku, nastáva priamo zo zákona, prihliada sa na ňu aj bez námietky, t. j. z úradnej povinnosti (ex offa), nie je možné ju konvalidovať, nie je časovo obmedzená. Na druhej strane relatívnej neplatnosti právneho úkonu je potrebné sa dovoliť. Do tej doby právny úkon vyvoláva všetky účinky ako platný právny úkon. Právny úkon je teda podmienene platný. Dovolací súd poukazuje na rozsiahlu rozhodovaciu činnosť, v rámci ktorej Najvyšší súd Slovenskej republiky opakovane zdôraznil, že nie je možné žalovať na základe toho istého skutku z iných právnych dôvodov a tiež nie je možné žalovať na základe toho istého právneho úkonu aj vtedy, keď súd v predchádzajúcom konaní svoje rozhodnutie nezaložil na tých istých, už v predchádzajúcom rozhodnutí zistených skutočnostiach, z ktorých sa vyvodzuje neplatnosť právneho úkonu aj v novej žalobe (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. januára 2013 sp. zn. 1 M Cdo 12/2010). Právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 22. decembra 1998 č. k. 8 C 50/98-38 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 11. júna 1999 sp. zn. 20 Co 102/99 v konaní o platnosť kúpnej zmluvy vytvoril prekážku veci právoplatne rozhodnutej v časti vyriešenia prejudiciálnej otázky v konaní o určenie vlastníckeho práva k predmetu kúpnej zmluvy. Účinok prejudiciality sa prejaví v zamietnutí žaloby a nie v zastavení konania podľa § 104 ods. 1 O.s.p. V súlade s procesnou teóriou právoplatnosti (porovnaj napr. Vilém Steiner Základní otázky občanského práva procesního, Praha 1980, str. 261 a nasl.) záväznosť právoplatného rozhodnutia vyjadruje záväznosť procesnoprávneho vzťahu, ktorý je týmto rozhodnutím založený, nie záväznosť hmotnoprávneho vzťahu, ktorý vzťah súd vo svojom rozhodnutí vyriešil.

Súdy nižšieho stupňa z tohto dôvodu konanie zaťažili vadou v zmysle § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Pokiaľ sa jedná o námietku žalobkyne s poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru, dovolací súd poukazuje na účel mimoriadneho dovolania spočívajúci v odstránení nezákonnosti, ktorej sa súd dopustil v konaní podľa O.s.p. z dôvodu, že toto odstránenie nezákonnosti vyžaduje ochranu práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb. Súčasne tento účel sleduje ochranu účastníka pred dôsledkami nespravodlivého procesu konania, ktoré trpí základnými procesnými pochybeniami a postupmi súdu znamenajúcimi až porušenie práva na súdnu ochranu. Mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia, vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie s cieľom presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia, tak ako je to v danom prípade.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 21. marca 2013 sp. zn. 9 Co 159/2012, 9 Co 337/2012 v časti výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 23. septembra 2011 č. k. 11 C 14/2006-341 a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania ako i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.